

Fortrin, navnlig at være billigt. Billighed er noget, alle Surrogater gerne anbefale sig ved, og fordi det er billigt, faar det gerne mange Kunder. Mange søge Surrogatet netop for Billighedens Skyld, og fordi det dog har et Skin af at være noget virkeligt. Det her foreliggende Forslag har netop disse Surrogategenskaber. Det er billigt, fordi det — jeg maa da gaa ud fra, at det er Meningen — kun vil give Understøttelse i Trangstilfælde. Af Forslaget kan man ikke se, om det er Meningen, eller om mulig Meningen er den, at der straks skal ydes Understøttelse, efter at Ulykkestilfældet er indtruffet. Ser man paa Forslagets Titel, kalder det sig jo: „Forslag til Lov om Arbejderes Forsørgelseskrav efter Ulykkestilfælde under Arbejde“, og deraf maa man slutte, at saa snart der er indtruffet Ulykkestilfælde under Arbejdet, har vedkommende, som er nævnt i Lovforslaget, en Ret til Understøttelse. Jeg er efter Ordlyden nær ved at tro, at det er Meningen, men efter de Forhandlinger, som ere gaaede forud, maa jeg antage, at Meningen er, at vedkommende kun skal have Understøttelse, for saa vidt han er trængende. Dette faa vi nu vel oplyst under Forhandlingerne. Saaledes som Lovforslaget lyder, gaar det nærmest i Retning af, at vedkommende straks skal have Understøttelse, saa snart Ulykkestilfældet er indtruffet. Det hedder nemlig, at alle de, som her ere nævnte, „ubemidlede, mandlige eller kvindelige Arbejdere, Husmænd, Haandværkere, næringsdrivende“ have et Krav paa at faa den fornødne Understøttelse af det offentlige. Men der staar ikke den samme Bestemmelse her som i Alderdomsforsørgelsesloven 9de April 1891's § 1. Hvis den havde staaet der, vilde man være klar over, hvad Meningen er. I denne Lovs § 1 staar der nemlig, at enhver, „der efter at have fyldt sit 60de Aar bliver ude af Stand til at forskaaffe sig selv eller dem, over for hvem der paa-hviler ham fuld Forsørgelsespligt, det fornødne“, har efter denne Lov Krav paa Understøttelse. Havde der været henvist til denne Bestemmelse i det foreliggende Lovforslag, havde det staaet klart nok, at Meningen er, at enhver af disse Personer, som kommer til Skade ved Ulykkestilfælde, skal have Understøttelse, saa snart han er ude af Stand til at ernære sig og sine. Men da dette nu er udelukket, da der ikke henvises til § 1, da der udtrykkelig ikke nævnes det samme som i Alderdomsunderstøttelsesloven, men kun henvises til §§ 3—8 og til § 10, gaar jeg ud fra indtil videre

— det kan jo være, jeg tager fejl — at Meningen er, at enhver af dem, der her ere nævnte, som kommer til Skade, skal, straks efter at han er kommen til Skade under Arbejdet, have en Understøttelse af det offentlige, og den skal bestaa i det fornødne. Men er dette nu rigtigt, er det nødvendigt, at vi komme til en Definition af, hvad der forstaas ved ubemidlet. Hvad forstaas der ved at være „ubemidlet mandlig eller kvindelig Arbejder“? Thi skulle de have Understøttelse straks, maa der sættes ind i Loven, hvem det er, der kommer ind under den, at man ikke der skal staa og prøve sig frem eller maaske overlade til Administrationen at fortolke Loven. Derved skabes der nemlig Usikkerhed og Vanskeligheder, som kunne blive meget store, og som navnlig kunne blive meget skadelige over for dem, som til sin Tid blive udelukkede ved administrativ Afgørelse. Men er det ikke Meningen, at de skulle have Understøttelse straks efter Ulykkestilfælde, og at man ogsaa i saa Henseende skal rette sig efter Alderdomsunderstøttelseslovens Regler, saa at de kun skulle have Understøttelse, naar de trænge dertil, mener jeg, at hele denne Bestemmelse om ubemidlede Arbejdere er overflødig og som overflødig ogsaa skadelig. Saa er det nemlig klart, at de kun kunne faa Understøttelse, naar de staa omtrent som Fattiglemmer. Først da kunne de paaberaabe sig den Omstændighed, at de have lidt ved Ulykkestilfælde, men saa kunne de ogsaa faa Understøttelse ganske paa samme Maade, som naar de have opnaaet 60-Aars Alderen.

Naar der her tales om fornøden Understøttelse af det offentlige, er det rimeligt, at der derved forstaas det samme, som er nævnt i Alderdomsunderstøttelseslovens § 5, til hvilken der er henvist, nemlig, „hvad der til enhver Tid behøves til den understøttedes og Families nødvendige Underhold eller til Kur og Pleje i Sygdomstilfælde“. Men idet man saaledes henviser til disse Regler i Alderdomsunderstøttelsesloven, overfører man dem selvfølgelig paa de Mennesker, som komme til Skade ved Ulykkestilfælde under Arbejdet. Ved denne Overførelse kommer saa Alderdomsunderstøttelseslovens Skavanker til at gælde ogsaa dette Lovforslag. Og nu kunne ærede Medlemmer være saa stærke Tilhængere, de ville, af Alderdomsunderstøttelsesloven, de maa dog indrømme, at den har sine Skavanker, og at den navnlig har et Par Skavanker, som pletter den i stærk Grad, og som ville virke i forhøjet